

HOOFDSTUK I

waarin wordt gefluisterd over de winter

Het bos pronkte al weken met bomen die getooid waren in de prachtigste kleuren. Sommige bomen kleurden zonnegeel, alsof ze vroegen: 'Weet je nog hoe warm de zomer was?' en andere fonkelden oranje en rood, waardoor Poeh zin kreeg om marshmallows te roosteren boven een vuurtje.

De takken van de kastanjabomen hingen vol stekelige bolsters en de grond was er ook mee bezaaid. In deze tijd van het jaar vond Christoffer Robin het fijn om de glanzend bruine kastanjes uit hun stekeljas te pellen en er kettingen mee te rijgen.

‘Korter geworden... dat staat vast,’ zei Uil op een dag tegen Poeh.

‘Korter geworden?’ antwoordde Poeh een beetje gekwetst, want hij was wel klein voor een beer, maar hij was altijd nog langer dan Knorretje en de kleinste

konijntjes, om nog te zwijgen van een heleboel andere bosbewonertjes. Dat wilde hij net zeggen, maar Uil praatte al door:

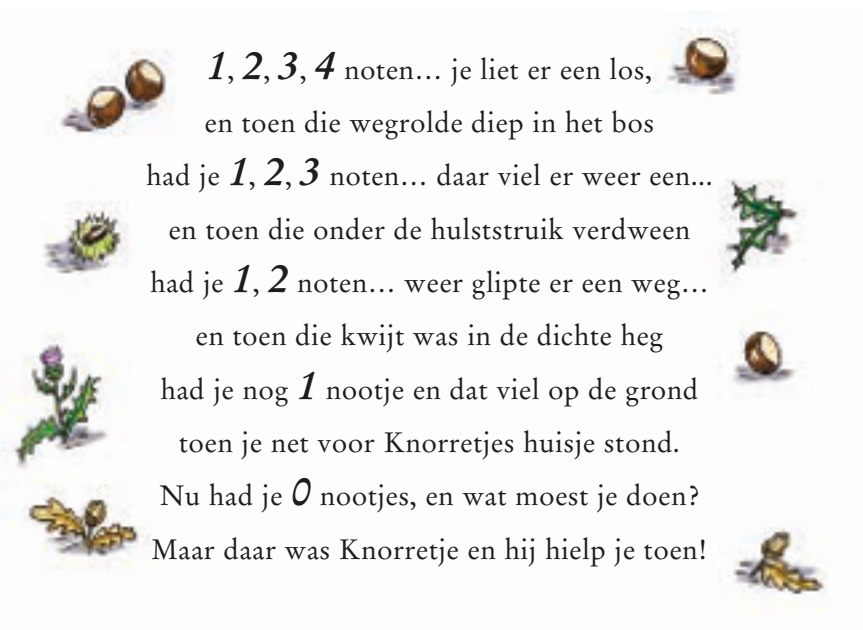
‘Ja, de dagen zijn korter.’ Uil voegde er een massa moeilijke woorden aan toe, zoals ‘equinox’ en ‘zonnewende’. Hij besloot met: ‘Dat betekent, kleine beer, dat binnenkort je klok teruggaat.’ En hij vloog weg.

Poeh wist niet hoe hij het had. Korter worden was al erg genoeg, maar om ook nog te horen dat zijn klok terugging! Waarnaartoe dan? Zijn klok hing bij de haard. Het was een mooie klok. Hij stond stil, maar Christoffer Robin had gezegd dat de klok twee keer per dag – om vijf voor elf – precies op tijd stond, en daar was Poeh dik tevreden mee.

Poehs gedachten werden afgeleid door een eekhoorntje dat onder een stapel noten gebukt ging.

De eekhoorn kwam met sprongetjes vooruit tot er een nootje viel. Dan bleef ze staan, legde de stapel neer om de ontsnapte noot te halen, pakte alles weer op en deed weer een paar hupjes. Op die hop-stop-sprongmanier schoot ze niet echt op. Poeh bedacht een liedje om de eekhoorn te helpen:

En ja hoor, net als in het liedje: daar was Knorretje.

‘Ha die Poeh,’ zei Knorretje gezellig, terwijl hij al rondliep om de eekhoorn te helpen de nootjes bijeen te rapen. ‘Wat heeft iedereen een haast vandaag,’ merkte hij op.

Dat was waar. Toen Poeh goed om zich heen keek, zag hij dat het eekhoorntje niet de enige was die druk bezig was. Er sprongen een heleboel eekhoorns rond. Rappe relmuizen flitsten heen en weer. Ook ritselden snelle egels door de bladeren. En in de lucht hoog boven hun hoofd golfdend spreekwonder rond in een wervelende dans.

‘Zij weten vast ook niet waar hun klok naartoe moet,’ dacht Poeh bij zichzelf.

‘Luister!’ zei Knorretje, en Poeh luisterde. Hij hoorde de dieren gespannen met elkaar fluisteren. Het ging een beetje zo:

‘Winter... winter... De winter komt. Snel... snel... Bijna winter.’

‘Winter?’ zei Poeh. ‘Die komt toch na de herfst?’

‘Ken jij die winter?’ vroeg een jong konijntje dat niet van seizoenen wist. ‘Iedereen wil klaar zijn voor hij er is,’ zei hij opgewonden.

‘Ik geloof dat ik niemand ken die zo heet,’ zei Poeh, nu helemaal in de war. ‘Ik zal wel van alles door elkaar halen,’ voegde hij er zacht aan toe.

Knorretje was ook de kluts kwijt. Als hij iemand had ontmoet die Winter heette, moest dat lang geleden zijn. Hij deed zo zijn best om het zich te herinneren

dat het in zijn hoofd zo wattig werd als de wollige wolkjes aan de hemel.

‘Hallo!’ riep Poeh naar een andere eekhoorn die voorbijkwam. ‘Weet jij waar al die drukte om is?’

‘We verzamelen eikels, beukennotjes en kastanjes voor de winter,’ legde de eekhoorn uit.

Poeh zag een relmuis en vroeg het ook aan hem.

‘We zoeken een warm plekje voor de winter,’ antwoordde de relmuis.

‘Wij ook,’ zei een egel die haastig langs trippelde.
 ‘Wij hebben honderden mijlen gevlogen om vóór

de winter hier te zijn,’ kwetterden de spreeuwen in koor, die boven de hoofden van Poeh en Knorretje draaiden en doken als een grote dansende wolk.

Door al die voorbereidingen voor de winter, klonk het alsof er een Heel Belangrijk Persoon in aantocht was. Poeh wilde graag helpen om een succes te maken van dat bezoek.

‘Als ik ergens kom,’ mijmerde hij hardop, ‘ben ik blij met welkomstwoordjes, zo van “kom gauw binnen” en “doe of je thuis bent” en “wil je iets lekkers?”’

Knorretje knikte instemmend.

‘Vooral,’ ging Poeh verder, ‘als dat lekkers niet te klein is en op koek lijkt! Laten we zoiets maken voor de Winter.’

En dus gingen Poeh en Knorretje op pad om ingrediënten te verzamelen. En bij hun ronde door het bos wilden steeds meer vriendjes meedoen. Kanga zei dat ze haar keuken mochten gebruiken en gaf Poeh en Knorretje meel en suiker. Konijn deed er boter bij, en zijn kleinere Vriendjes en Kennissen hielpen Knorretje walnoten, hazelnoten en zaden te verzamelen. Kanga had geen kom die groot genoeg was voor het feestbeslag, en dus maakte ze eerst het badje van Roe goed schoon. De vriendjes deden er om de beurt alle ingrediënten in.

Iejoor had niets om erbij te doen, maar hij had wel een mening: ‘Dat wordt niks,’ stelde hij vast en hij

